Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste-Dages Hellige.

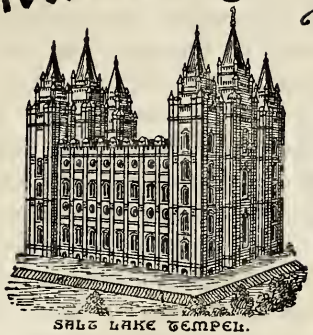

SALT LAKE TEMPEL.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

Nr. 2. Den 15de Januar 1902. 51de Aargang.

Tale af Præsident Lorenzo Snow,

holdt i Mill Creek, Salt Lake County, Søndag den 14. Juli 1901.

Biskoppen har anmodet mig om tale til eder i nogle faa Øjeblikke, og det skal være mig en Glæde at gøre saa.

Det er nu over tredsindstyve Aar siden, jeg første Gang saa Joseph Smith, den Herrens Profet. Han holdt et Møde i Byen Hiram, tre Mil fra det Sted, hvor jeg blev født og opdragen. Han talte i en Løvsal til en Forsamling paa 250 Personer. Jeg var den Gang atten Aar gammel. Jeg havde hørt adskilligt om Mormon-Profeten og havde stor Lyst til at se ham og danne mig et Begreb om ham, eftersom han i Almindelighed blev anset for at være en falsk Profet. Min Moder og to af mine Søstre, hvoraf den ene var Eliza R. Snow, annammede Evangeliet og bleve døbte. Joseph Smith var den Gang ikke nogen flydende Taler. Han bar simpelthen Vidnesbyrd om, at Gud havde aabenbaret sig for ham, gengivet Evangeliet og givet ham Fuldmagt og Myndighed til at forvalte i de dertil henhørende Ordinancer. Medens han talte, betragtede jeg ham meget nøje, og jeg sagde til mig selv, at en Mand, der bar et saa vidunderligt Vidnesbyrd, og hvis Aasyn var som hans, umuligt kunde være en falsk Profet. Jeg mente, at denne Mand umuligt kunde være bedraget, og dersom han var en Bedrager, førte han med Vilje Folk bag Lyset; thi han paastod jo at have haft en Samtale med Jesus, Guds Søn, ja, at han havde talt med ham Ansigt til Ansigt ligesom Moses, der talte med Gud paa Sinai Bjerg,

og desuden paastod han, at han havde Faderens Røst. Paa hin Tid var jeg ikke meget religiøs anlagt, men det, jeg hørte og saa der, interesserede mig. Jeg var imidlertid travlt beskæftiget i andre Retninger og glemte snart denne Begivenhed. Saa hændte det sig to og et halvt Aar herefter, at jeg rejste til Kirtland i Forretningsanliggender. Mine to Søstre havde allerede opholdt sig her en Tid, og jeg opslog min Bopæl hos dem. I denne By blev jeg først rigtig nøje bekendt med Joseph Smith. Jeg har flere Gange der siddet ved hans Bord og samtalet med ham, og jeg blev ogsaa godt bekendt med hans Fader. Første Gang, jeg traf Fader Smith, var ved et Møde, i hvilket han meddelte patriarkalske Velsignelser; der var mellem tolv og femten Personer til Stede. Ved hin Lejlighed var jeg netop beskæftiget med at undersøge Mormonismen for at lære at kende, om den indeholdt noget, der var sandt. Med en eneste Undtagelse havde jeg aldrig erfaret noget af en overnaturlig Beskaffenhed, og jeg vidste ikke en Gang, om denne ene Undtagelse kunde betragtes som saadan. Methodister og Presbyterianere havde i mit Paahør berettet deres Erfaringer og Oplevelser; men det, de havde sagt, kunde i Følge min Opfattelse forstaas fra et naturligt Standpunkt. Mormonismen derimod lærte noget nyt og besynderligt; her hørte jeg Folk bære Vidnesbyrd om vidunderlige Mirakler, om Herrens mærkværdige Handlemaade med dem, og jo nærmere jeg blev bekendt med Joseph Smith og hans Fader, desto klarere indsaa jeg, at Mormonismen indbefattede noget, der var udover det almindelige. I dette Møde hørte jeg til min Overraskelse Fader Smith fortælle Brødrene og Søstrene om deres Herkomst og hvilken Slægt de nedstammede fra, og jeg kunde ikke indse, hvorledes han var i Stand til at gøre dette, undtagen Aanden aabenbarede det for ham. Efter Mødet blev jeg præsenteret for ham, og i Samtalens Løb bemærkede han: „Broder Snow (han kaldte mig Broder, endskønt jeg endnu ikke var døbt, og han vidste ikke det ringeste om, at jeg nogensinde vilde lade mig døbe), vær ikke bekymret; jeg forstaar, at De søger at komme til Forstaaelse af Mormonismen." Jeg svarede. at dette var min Opgave, og han gentog: „Vær ikke bekymret, men bed til Herren; sammenlign vore Lærdomme med den hellige Skrift; tal med de Brødre, De er bekendt med, og De vil snart blive overbevist om, at Mormonismen er fra Gud, og lade Dem døbe, og De vil blive lige saa stor, som De selv ønsker, ja, saa stor som Gud selv, og De kan ikke begære at blive noget større." Jeg forstod naturligvis ikke, hvad denne Udtalelse betød. Det overraskede mig at høre en Mand med slig en Trosbekendelse tale, som han gjorde. Enhver, som saa Fader Smith paa hin Tid, kunde ikke undlade at drage en Sammenligning mellem ham og Fader Abraham fra den hellige Skrift. I det mindste var det min Anskuelse, at disse to havde noget tilfælles. Ingen anden Mand var mere elsket

af de Hellige end Fader Smith, og var nogen meget syg, blev der altid sendt Bud efter ham, enten det var om Dagen eller om Natten. Han er en af de ædleste og nobleste Mænd, jeg har kendt.

En Søndag, umiddelbart før Mødets Slutning, sagde Profeten Joseph fra Talerstolen: „En ung Mand ved Navn Lorenzo Snow ønsker at døbes, og Broder John Boynton (den Gang en af Apostlene) vil døbe ham." Jeg blev døbt i Bækken, der løb igennem Kirtland, og Hyrum Smith og nogle andre Brødre gave mig Haandspaalæggelse. Intet usædvanligt skete ved denne Lejlighed, men jeg var fuldkommen overbevist om, at jeg havde gjort et Skridt i den rigtige Retning. Før min Daab havde jeg gennemsøgt den hellige Skrift, og jeg betragtede det som uden for al Tvivl, at Evangeliet, som de Sidste-Dages Hellige forkyndte, var i fuldstændig Overensstemmelse med det, som Guds Søn og hans Apostle lærte i tidligere Dage. En Fredens Følelse tog hele mit Væsen fangen, og jeg var tilfreds med det Offer, jeg havde bragt. Siden har jeg skammet mig ved at kalde det et Offer, men den Gang betragtede jeg det som et saadant; thi jeg kunde indse, at hele min Fremtid vilde undergaa en Forandring, og maaske alle mine verdslige Forhaabninger vilde blive tilintetgjorte; desuden følte mine Venner sig i høj Grad skuffede, da de hørte om min Omvendelse.

Ca. to Uger herefter mødte jeg Ældste Sherwood, som den Gang var Profetens højre Haand, og han sagde: „Sig mig, Broder Snow, har De modtaget den Hellig-Aand, siden De blev døbt?" Dette Spørgsmaal bragte Forvirring i mit Sind. Sagen var nemlig den, at medens jeg maaske havde modtaget alt, hvad der var nødvendigt, havde jeg dog ikke modtaget alt det, jeg havde ventet, og efter at Broder Sherwood havde rettet dette Spørgsmaal til mig, følte jeg mig utilfreds med mig selv. Med denne Følelse i mit Hjerte begav jeg mig en Aftenstund til det Sted, hvor jeg plejede at opsende mine Bønner til Herren. Jeg bøjede mig i Skyggen af et Træ, og straks hørte jeg en Støj over mit Hoved, der lød som Raslen af Silketøj, og Guds Aand og Kraft kom over mig. Dette Øjeblik staar som et af de højtideligste i mit Liv, og jeg vil aldrig glemme det. Der modtog jeg fuld Vished om, at der var en Gud, at Jesus, som døde paa Kalvari, var hans Søn, og at Joseph Smith havde modtaget den Myndighed, han gjorde Fordring paa at have. Denne Aabenbaring gav mig en saadan Glæde og fyldte mit Hjerte med en saadan Jubel, som ikke kan forklares med Ord. Nu kunde jeg bevidne for hele Verden, at jeg vidste med Bestemthed, at Guds Søns Evangelium var bleven gengivet, og at Joseph var Herrens Profet og havde samme Myndighed til at tale i Guds Navn, som Noah havde i sine Dage.

Saa vidt jeg erindrer, har jeg ikke tidligere berettet disse Oplevelser i et offenligt Møde; men efter at have lyttet til Broder Winters Tale

anſaa jeg det for paſſende at ſkildre nogle af de Indtryk, ſom jeg modtog før og efter, at jeg forenede mig med Jeſu Kriſti Kirke. Efter min Omvendelſe gik jeg i Højſkolen i Kirtlands Tempel og forberedte mig ſelv for at faa Adgang til et af Østens Univerſiteter. En Profeſſor Haws var vor Lærer, og blandt Eleverne var Præſident Woodruff og andre Brødre. Ofte overvejede jeg for mig ſelv, om det var rigtigt af mig at forholde mig taus og uvirkſom efter at være kommet til denne vidunderlige Kundſkab. Unge Mænd, ſom have været paa Miſſion, kom hjem og talte med Begejſtring om deres mærkværdige Oplevelſer paa deres Rejſer uden Penge og Taſke i Ohio og andre Stater, og den Tanke vandt efterhaanden Fodfæſte hos mig, at i Stedet for at ſtudere burde jeg rejſe ud, opløfte min Røſt og berette for Verden om Herrens Handlemaade imod mig og bære mit Vidnesbyrd om det, der var vederfaret mig. Men naar jeg ſaa tænkte paa det fordelagtige i at erhverve mig en ſkolaſtiſk Uddannelſe og tog i Betragtning, at jeg paa hin Tid havde de nødvendige Midler ihænde til at beſtride de dermed forbundne Udgifter, ſaa var jeg atter i Tvivl med Henſyn til, hvad jeg ſkulde gøre.

Jeg beſluttede mig til at ſøge Raad hos Præſident Rigdon, ſom paa den Tid var Præſident Joſeph Smiths førſte Raadgiver. Jeg var perſonlig bekendt med ham, før han forenede ſig med Mormonerne. Han tilhørte den Gang Campbelliternes Samfund og prædikede ofte i min Faders Nabolag. Jeg fortalte ham mit Ærinde, og han ſagde: „Broder Snow, jeg vilde ikke give nogen anden det ſamme Raad, under de ſamme Omſtændigheder, ſom jeg nu giver Dem. Derſom jeg var i Deres Sted, vilde jeg fortſætte mine Studier og erhverve mig en Uddannelſe.“ Det var netop det Svar, ſom jeg helſt vilde have, og i lang Tid følte jeg mig nu tilfreds; men da Vinteren indtraf, og Ældſterne kom hjem og berettede de heldige Reſultater, ſom vare opnaaede formedelſt deres Prædiken, da begyndte jeg atter at gruble. Herren havde givet mig at forſtaa, at han vilde komme til Jorden, og det var nødvendigt, at der ſkulde finde en Forberedelſe Sted. Han havde givet mig alt, hvad jeg havde bedt ham om, ja endnu mere, og jeg havde derfor naturligt nok en Følelſe af et Anſvar, i Særdeleshed efter at den Hellig-Aand var bleven mig tildelt, og jeg havde modtaget hint ſtærke Vidnesbyrd, ſom jeg allerede har omtalt. Saa lukkede jeg mine Bøger og ſagde Farvel til Græſk og Latin, og jeg har aldrig ſet dem ſiden. Jeg rejſte uden Pung og Taſke, og i Betragtning af Omſtændighederne var det et af de ſtørſte Ofre, jeg endnu havde bragt. Det var jo noget ganſke nyt for mig at være afhængig af Andre med Henſyn til Føde og Logi. Naar jeg tidligere ſkulde foretage en Rejſe, ſørgede min Fader altid for, at jeg havde rigelig med Rejſepenge. Derfor var det

en stor Prøve for mig at gaa og bede om noget at spise og et Sted, hvor jeg kunde hvile mig, thi det havde jeg jo aldrig været vant til.

Jeg husker min Erfaring den første Nat. Ca. 20 Mil fra Kirtland gjorde jeg Holdt hos min Tante, som var Presbyterianer og meget velhavende og tillige en Kvinde med betydelig Erfaring. Jeg fortalte hende, at jeg ventede at blive behandlet i Lighed med de andre Ældster, for Eksempel blive vist ud af Døren o. s. v. Men det kunde hun ikke tro: „Lorenzo," sagde hun, „jeg tror ikke et eneste Ord deraf. Man vil vide, at du er en ærlig Mand, og du vil ikke blive vist bort fra Døren." Jeg svarede hende imidlertid, at jeg gjorde ikke Regning paa at blive bedre modtaget end mine Brødre, og jeg blev heller ikke skuffet i mine Forventninger. Efter at have taget Afsked med min Tante den Aften gik jeg flere Mil, indtil Solen gik ned; da mente jeg, at det var paa Tiden at forsøge, om jeg kunde finde et Sted at hvile. Jeg glemmer aldrig det første Hus, jeg gik ind til, hvor det stod og dets Afstand fra Vejen, Stakittet omkring det og Laagen, jeg gik igennem. Jeg gik hen til Døren og bankede paa; der blev svaret: „Kom ind!" I Huset var en Mand og hans Hustru, og jeg fortalte dem, at jeg var en Mormonældste og rejste uden Pung og Taske, de vilde derfor bevise mig en stor Tjeneste ved at huse mig Natten over.

De undskyldte sig, og jeg sagde, at jeg vilde være villig til at sove paa Gulvet med et Tæppe over mig, men nej; de kunde ikke herberge mig. Jeg havde lidt mere Mod, da jeg kom til det næste Hus, men ogsaa her blev jeg afvist. Endelig paa det niende Sted, hvor jeg bankede paa, fandt jeg Folk, der tillod mig at blive Natten over; men jeg maatte gaa den næste Morgen uden Frokost.

En Dag eller to derefter ankom jeg til en af mine Tanters Hjem, og her prædikede jeg for første Gang i mit Liv. Jeg var paa den Tid meget bly i min Optræden, og jeg havde aldrig talt offentlig før; derfor var det med en vis Frygt, at jeg nu stod frem for at prædike for mine Slægtninge og de Naboer, som vare indbudte. Mødet blev afholdt om Aftenen, og hele Dagen igennem holdt jeg Bøn og bad Herren om at give mig noget at sige. Min Tante har senere fortalt mig, at hun næsten rystede, da jeg rejste mig for at tale; men hun sagde, at jeg holdt en udmærket Tale paa tre Kvarter. Næste Aften holdt jeg atter et Møde, og Dagen efter blev jeg indbudt til at holde et Møde i Raadhuset i Medina. Efter det sidste Mødes Slutning sagde en Herre til mig: „Ældste Snow, De er en ung Mand og bereder Dem til at blive Prædikant; dersom De vil tage mod en Ældres Raad, saa tillad mig at sige Dem, at dersom De seks Maaneder i Træk vedbliver at tale saa højt, som De har talt i Aften, saa vil De efter denne Tids Forløb blive ført til Kirkegaarden." Jeg takkede ham for hans Raad og lovede at lægge mig det paa Sinde. Derpaa

holdt jeg et Møde i Skolehuset, som næsten var fyldt til Trængsel af mine egne Slægtninge. Det var min Tanke at omvende dem alle; men min Tale havde kun følgende Udtalelse til Resultat: „Lorenzo er oprigtig nok, men han er bleven bedraget." Saa prædikede jeg i min Fødeby, og alt, hvad jeg opnaaede, var at døbe nogle faa af mine Skolekammerater.

Den første Gang, jeg gjorde et Forsøg paa at tale, var i et af Fader Smiths Vidnesbyrdsmøder, ved hvilken Lejlighed der maaske var tyve eller fem og tyve Brødre og Søstre til Stede. Fader Smith var saadan en mild og kærlig gammel Sjæl; ofte vilde han bede Brødrene og Søstrene om at tale, og ved saadanne Lejligheder saa han helst, at alle de Tilstedeværende udtrykte deres Følelser. Man kunde høre ham sige paa en venlig Maade: „Broder (eller Søster), nu maa De rejse Dem og sige noget; det har ikke noget at sige, hvor lidt det er; men gør De det ikke, vil De senere fortryde det, og jeg frygter for, at De vil tabe Aanden." Men jeg holdt ikke af at staa op; jeg var saa tilbageholdende og undselig; alligevel kunde jeg ikke lide at se Mødet slutte uden at have gjort et Forsøg, saa, da de fleste havde talt, rejste jeg mig, og alt, hvad jeg kunde tænke paa, sagde jeg i Løbet af et Minut.

Jeg omtaler dette for at lade Enhver høste Erfaring af mine Oplevelser, som mener, at det vil blive til Gavn for ham. I Morges blev her talt om, at Præsident Snow var en Profet, og der blev en hel Begejstring blandt Børnene ved Tanken om at skulle lytte til en Profet. Jeg forestillede mig, at de ventede at høre noget ganske usædvanligt af mig, og derfor fortalte jeg dem, at jeg muligvis ikke vilde have andet at sige dem, end hvad de allerede før havde hørt. De af eder, som ere Medlemmer af de unge Mænds og de unge Kvinders Uddannelsesforeninger, have derfor ingen Grund til at være modløse og nedtrykte; vær ikke bange for at staa op og tale, I kunne ikke skille eder værre fra det, end Kirkens Præsident har gjort ikke en Gang, men flere Gange. I Forbindelse hermed vil jeg bemærke, at jeg, da Herren gav mig den omtalte Aabenbaring, besluttede at udføre min Pligt, og det har været min Vejleder i Livet.

Det er allerede bleven sagt, at Fader Smith lovede, at jeg skulde blive saa stor, som jeg selv begærede, ja endogsaa saa stor som Gud selv. Ca. 2 Aar senere i Nauvoo bad jeg Ældste Sherwood om at forklare et bestemt Skriftsted, og medens han forsøgte at give det en Forklaring, kom Guds Aand over mig i en mærkværdig Fylde, og Herren aabenbarede for mig lige saa klart som Solen i Middagsstunden det følgende Grundbegreb:

Som Mennesket nu er, har Gud en Gang været;
Som Gud nu er, saa kan og Mennesket blive.

Dette var en Opfyldelse af Fader Smiths Erklæring. Aldrig er noget blevet mig mere tydeligt aabenbaret. Denne Ytring er nu bleven saa almindelig, at den naturligvis ikke frembyder noget saa mærkværdigt; men da jeg første Gang hørte den blive udtalt, gjorde den et ganske vidunderligt Indtryk paa mig. Den samme Grundsætning findes i det Væsentlige ogsaa i Skriften. I Følge Aabenbaringens 3. Kapitel sagde Herren til Johannes:

„Den, som sejrer, ham vil jeg give at sidde med mig paa min Throne, ligesom og jeg har sejret og sidder hos min Fader paa hans Throne."

Have I nogen Sinde hørt Nutidens Præster forkynde en saadan Lære? De læse den, men tro den ikke. Paulus siger i sit andet Brev til de Korinthier, 12. Kapitel:

„Jeg kender et Menneske i Kristus, som for fjorten Aar siden (hvad heller han var i Legemet, ved jeg ikke, eller udenfor Legemet, ved jeg ikke; Gud ved det), blev henrykt indtil den tredje Himmel.

Og jeg kender et saadant Menneske (hvad heller han var i Legemet, eller udenfor Legemet, ved jeg ikke; Gud ved det), at han blev henrykt ind i Paradis og hørte uudsigelige Ord, hvilke det ikke er Mennesket tilladt at udtale."

Den samme Paulus skriver i Brevet til Philippenserne:

„Thi det samme Sindelag være i eder, som og var i Kristus Jesus, hvilken, der han var i Guds Skikkelse, ikke holdt det for et Rov at være Gud lig."

Hører man nogen Sinde Præsterne forsøge at forklare dette? Men uden Tvivl er det klart for eder. Jeg siger eder, Søstre, at eders Mænd ville blive Guder i Evighed, dersom de ere trofaste. Efter at vi have gennemgaaet Livets forskellige Prøver og gaa over til det andet Liv, hvor vor Fader, ja Himlens Fader bor, er det blevet os lovet, at vi skulle blive lig ham. Apostelen Johannes siger:

„I Elskelige! nu ere vi Guds Børn, og det er endnu ikke aabenbaret, hvad vi skulle vorde; men vi vide, at naar han aabenbares, vi da skulle vorde ham lige."

For nærmere at forklare dette, lad os da forestille os at se et Barn ved sin Moders Bryst. Det har hverken Kræfter eller Evne til at føde og klæde sig selv; det er saa hjælpeløst, at Moderen maa nære det. Men hvilke Muligheder har det ikke! Dette spæde Barn har en Fader og en Moder, endskønt det næppe kender dem, og selv naar det vokser op og bliver en lille Dreng, kender det dog kun saare lidt til til sine Forældre. Hvem er da dets Fader, og hvem er dets Moder? Dets Fader er en Kejser og dets Moder en Kejserinde, og de sidde paa en Throne og regere et Kejserrige. (Fortsættes Side 26.)

Den 15de Januar 1902.

En Prædikants Embedspligter.

Mr. Stanton Kirkham Davis giver i November Arena nogle tidssvarende Vink angaaende en Prædikants Embede. Han paastaar, at Nutidens religiøse Inspiration kommer ikke fra Prædikestolen, fordi Præsterne eller Prædikanterne ere døde Trosbekendelsers Eksponenter, som intet have at tilbyde Almenheden. Han siger: „Det er en Prædikants Pligt at udtale Sandheden efter sin egen Indsigt og Erfaring. At gengive den efter Rygter er uden Værdi." Idet han taler videre om Prædikanterne, siger han: „Først og fremmest er det hans Pligt at modsætte sig den fordærvelige Tro, at Inspiration er ophørt — at Sandhedens Bog er afsluttet. Og dette kan han kun gøre ved selv at være en Sandheds Røst. Det er for en stor Del, fordi han er bleven et blot Ekko, at kortsynede Mennesker have faaet den Overbevisning, at Inspirationen er forbi, og at der intet andet er tilbage for os end at gentage, hvad der allerede er sagt til os. Det paahviler Prædikanten at gendrive dette med sine egne inspirerede Ytringer — frit og klart som i Begyndelsen. Han burde være Inspirationens Forkæmper iblandt Menneskene; thi kun i Kraft deraf er der nogen Grund til hans Embeds-Vedbliven, og uden Inspiration er han kun en Læser. Lad ham bevise, at den hellige Skrift ikke er fuldendt, eller at al Sandhed er aabenbaret. For at være i Stand til at gøre dette maa han selv lægge noget til."

Sandheden, som disse Linjer indeholde, er øjensynlig og behøver ingen Bevisførelse. Og dog ere protestantiske Prædikanter enige om at benægte Inspirationen. Det er en skæbnesvanger Fejltagelse.

Det er klart, at alt, hvad der er kendt paa alle Undersøgelses-Omraader, kun er lig en Draabe ud af Sandhedens uendelige Ocean. Geograferne ere endnu ivrige i at fortsætte deres Undersøgelser, og de opdage nye Sandheder næsten hver Dag angaaende Jorden, som vi bebo. Astronomerne udfinde stadig noget nyt i Universet. Kemikerne finde nye Elementer og nye Forbindelser i Elementerne. De Oldkyndige lægge daglig nye Fakta til deres Viden. Det samme kan siges om Botanikere, Zoologer, Sprogkyndige og Historikere. Kort sagt, enhver Videnskab er fremadskridende. Allevegne frembringes nye Kendsgerninger, som modificere gamle Teorier og nødvendiggøre Dannelsen af nye. Alene Teologerne fremstille sig i Nutiden iblandt hurtigt vekslende Omgivelser i et forældet Skær og paastaa højtideligen, at den Videnskab, i hvilken de

ere indviede, er stillestaaende; ingen Forandring tillades, ingen nye Fakta opdages, og ingen Fremgang taales.

Denne Paastand er urimelig. Sund Forstand modsiger den. Hvis Prædikanterne ere bemyndigede Udsendinge til Menneskene, burde de fremkomme i et specielt Ærinde med et særligt Budskab. Ellers vilde deres Udsendelse være meningsløs. Men et særligt Budskab i denne Tidsalder til det amerikanske Folk f. Eks. maa nødvendigvis være forskelligt fra det Budskab, som blev sendt til Hebræerne i Jsaias eller Daniels Dage. Sund Forstand lærer, at en Mand, der ikke kommer med et andet Budskab fra det Høje end det, som blev givet for nogle Tusinde Aar siden, og uden noget personligt Kreditiv, kan ikke være en speciel Budbærer til denne Slægt. Hvad vi for Tiden trænge til er en ufejlbar Vejleder under de nye Vilkaar, som vi nu møde eller ville møde i en nær Fremtid.

Der er naturligvis almindelige, aabenbarede Religions-Principper, som vedblive igennem alle Tidsaldre, og som passe for alle Folk. De forandres ikke og kunne ikke ringeagtes eller tilsidesættes. Det er de specielle Sandheder, som passe til de nuværende Omstændigheder, de særskilte guddommelige Meddelelser til Slægten, som levede, da de bleve givne, hvortil der her hentydes, og som sikkerligen ere lige saa nødvendige nu som i de forløbne Tidsaldre.

Den forbigangne Tids Historie viser klarligen, at Gud i alle Tidsaldre har givet sine Børn saadanne nye Aabenbaringer, der vare nødvendige for dem paa den Tid, da de levede. Hvorfor skulde vor Tid være en Undtagelse? Vore tidligste Forfædre bleve ledede ved guddommelig Aabenbaring, først i Edens Have og senere i deres nye Omgivelser udenfor deres første Opholdssted. Enok fik Aabenbaring, der ledede ham i Udførelsen af hans Gerning paa Jorden. Noa modtog et specielt Budskab til sine Samtidige. Abraham, Moses, Samuel, Profeterne, Ezra, Johannes den Døber og Apostlene havde alle et specielt Budskab og bleve ved ny Aabenbaring ledede til at frembære det for Verden. Teologien var fremadskridende i hele denne lange Tidsperiode. Nye Fakta bleve bestandigt bragte frem for Lyset, og nyt Lys opklarede alle kendte Kendsgerninger.

Det kan ikke nægtes, at der var en Tid i den menneskelige Historie, da Inspirationens Lys kun skinnede dunkelt eller ganske var udslukt. Grunden til dette var Forkastelsen af det guddommelige Budskab, som var sendt. Dette er en uregelmæssig Tilstand, grundet paa Fjendskab til Gud, ligesom diplomatiske Forbindelsers Afbrydelse imellem Nationer er en Følge af Fjendskab eller Utilbøjelighed til at indgaa Forlig. Men det beviser paa ingen Maade, at Aabenbaring er unødvendig.

Det er klarligen forudsagt, at Aabenbaring skulde gives til Menneskene i de sidste Dage, i Profetier, Drømme og Syner, og det ved den

overflødige Udgydelse af Guds Aand. Der skulde ogsaa være „Undere i Himlen ovenfil og paa Jorden nedentil", førend „Herrens den store og forfærdelige Dag kommer." (Joel 2, 28.—32.) Men Nutidens Teologer sige, at dette er umuligt; at Skriften er fuldkommen; at Himmelen er for evigt tillukket, og at Gud talte i forrige Tidsaldre for ikke at tale mere.

Vi sige, at dette er en skæbnesvanger Fejltagelse af Nutidens Prædikanter; thi medens de hylde saadanne Anskuelser, ville de tillukke deres Øren og Hjerter for Himlens Sendebud; de ville nægte at undersøge deres Kreditiver med et Sind, der er uimodtageligt for Overbevisning; de ville bevirke deres Tilhængeres Had og Forfølgelse imod Guds Tjenere. De ville gentage Historien og til en vis Grad gøre som Achab, Jezabel, Herodes, Annas, Kaifas, Pilatus og Nero. Dette er de frygtelige Følger af Fornægtelsen af den bibelske Lære angaaende Aabenbaring og Inspiration. (Deseret News.)

Ankomst. Den 17. December ankom følgende Ældster fra Zion for at virke i denne Mission: James C. Jensen fra Spanish Fork, Utah, Christian Hanson fra Deweyville, Utah, Adolph S. Jenson fra Afton, Wyoming, samt Lars P. Nielsen fra Brigham City, Utah.

Beskikkelser. Ovennævnte Ældster beskikkedes til at arbejde i følgende Konferencer: J København: J. C. Jensen; i Göteborg: Christian Hanson; i Skåne: A. S. Jenson og i Aalborg: L. P. Nielsen.

Afløsninger. Følgende Ældster ere hæderligen afløste med Tilladelse til at rejse hjem til Zion: Asa H. Farley fra Stockholms, Almar O. Larson fra Skånes, August Sjöström og Carl E. Wallgren fra Göteborgs, Charles A. Halvorsen fra Kristianias og Hans C. Larsen fra Trondhjems Konference, den sidste paa Grund af Sygdom.

Tale af Præsident Lorenzo Snow,

afholdt i Mill Creek, Salt Lake County, Søndag den 14. Juli 1901.

(Fortsat fra Side 23.)

Dette lille Barn vil efter al Sandsynlighed en Gang komme til at sidde paa sin Faders Throne, ligesom nu Kong Edward af England sidder paa sin Moders Throne. Jeg synes, at vi bør stedse have dette i Tanke; thi vi ere Guds Sønner i lige saa høj en Grad, som vi ere vore jordiske Fædres Sønner, ja maaske i højere Grad, hvis dette er muligt. Uden Tvivl have J, Søstre, læst det Digt, som min Søster

skrev for flere Aar tilbage, og som saa ofte bliver sunget i vore Møder. Der siges heri, at vi ikke alene have en Fader paa hint høje og herlige Sted, men at vi ogsaa have en Moder, og dersom I forblive trofaste, ville I blive lige saa store som eders Moder.

I Hustruer, værer trofaste mod eders Mænd. Jeg ved, at ikke alt det, I møde her i Livet, er af en behagelig Natur, og eders Mænd have den samme Erfaring. Jeg formoder, at det hænder sig, at I sommetider blive prøvede af eders Mænd paa Grund af disses Uvidenhed eller ved andre Lejligheder maaske paa Grund af eders egen Uvidenhed. Er der muligvis nogen Søster til Stede, som til Tider har ønsket, at hun havde en bedre Mand, og maaske endogsaa har gaaet saa vidt, at hun har tænkt paa Skilsmisse? Lad mig fortælle eder, hvorledes jeg plejede at bære mig ad, da jeg var Præsident over Box Elder Stav. En Gang imellem kom en Søster og fortalte mig, at hendes Mand havde forurettet hende, og at hun derfor ønskede Skilsmisse. Jeg spurgte hende i Reglen, hvad han havde gjort. Ja, han havde da gjort saa og saa. Saa spurgte jeg, om hun aldrig havde begaaet en urigtig Handling, og Svaret lød, at hun maaske nok havde baaret sig forkert ad ved enkelte Lejligheder. „Har De nogen Sinde bedt til Herren, at Deres Mand maa forbedre sig?" Nej, det havde hun da ikke; hendes Mands Opførsel mod hende havde været af en saadan Beskaffenhed, at hun ikke godt kunde udøve nogen Tro i den Retning. „Gaa nu hjem," sagde jeg, „og se, om De ikke kan erindre et Tilfælde, hvor De har baaret Dem ufornuftigt ad og fornærmet Deres Mand, og gaa saa hen og bed for ham." I min Have voksede der flere Æbletræer, og et af disse bar en dejlig sød Frugt. Jeg plukkede seks af disse Æbler og gav dem til denne Søster og sagde, at de tre vare til hende og de andre tre til hendes Mand. „Men glem nu ikke at give ham de tre Æbler, og sig ikke, at jeg gav ham dem. Bliver der saa ikke en Forandring til det bedre i Tingenes Tilstand, saa kom op til mig om et Par Maaneder eller tre, saa skal jeg se, hvad jeg kan gøre for Dem." Æblerne, jeg gav hende, tilligemed mit Raad ledte til en Forsoning mellem dem. Mine Søstre! Det kunde aldrig falde mig ind at nægte, at nogle af eders Mænd ere slette — ja, lige saa slette, som I ere, maaske enkelte af dem værre; men lad det være, som det er. Det vil betale sig for enhver at finde sig tilfreds under Omstændighederne, og dette vil blive saa meget mere paaskønnet i det næste Liv! Lad mig sige til I Mænd, at mange af eder sætte ikke tilbørlig Pris paa eders Hustruer, undtagen I adskille eder fra alle andre Tilhørerkredse af den samme Størrelse, som jeg i min Tid har set. Værer venlige imod dem. Naar I gaa til Møde sammen, synes jeg, at Manden skulde bære Barnet idetmindste det halve af Vejen. Værer ikke bange for at rokke

Vuggen, naar I da ikke ere alt for travlt beskæftigede andetsteds, og søg i det hele taget at være venlige og omgængelige mod Alle.

Er der nogen Pebersvend til Stede i Forsamlingen? En ung Mand paa 21 Aar bør gifte sig; og gifter han sig ikke, vil jeg anmode Biskoppen eller Stavspræsidenterne om at sende mig hans Navn, saa vil vi sende ham paa Mission for et Par Aars Tid eller tre. Gifter han sig derimod i nævnte Alder, og det hænder sig, at han bliver kaldet til at gaa paa Mission, saa lad mig det vide, og vi ville give ham Tilladelse til at blive hjemme et helt Aar. Saadan gik det i gamle Israel, og jeg mener, at Israel bar sig rigtig ad i mange Henseender. Denne Anordning omtales i 5. Mosebog, 24. Kapitel:

„Naar en Mand haver taget en ung Hustru, skal han ikke uddrage i Striden, og man skal ingen Tyngde lægge paa ham; han skal være fri i sit Hus et Aar, og være glad med sin Hustru, som han haver taget."

Jeg synes, at vi kunne være lige saa rundhaandede som de gamle Israeliter. Gud velsigne eder, Brødre og Søstre. Det har vundet mit Bifald, at Biskoppen her var saa bestemt paa, at jeg skulde komme og tale. Han kom op paa mit Kontor tre, fire Gange for at minde mig om det. Jeg haaber ikke, at nogen er bleven fornærmet over det, jeg har sagt. Amen.

De Sidste-Dages Helliges Tro.

(Fortsat fra Side 14.)

Og angaaende Anvendelsen af Princippet jordisk Autoritet for jordiske Ting og evig Autoritet for Ting hinsides Sløret, som f. Eks. den hellige Ægteskabs-Pagt, fortsætter Aabenbaringen: „Om en Mand derfor ægter en Hustru i denne Verden, og han ikke vies til hende af mig eller ved mit Ord, og han gør Pagt med hende, saalænge han er i Verden, og hun ligeledes med ham, da er deres Ægteskab og Pagt ikke gyldige, naar de ere døde og ude af Verden; de ere derfor ikke bundne ved nogen Lov, naar de ere ude af Verden. Naar de derfor ere ude af Verden, da hverken gifte de sig eller bortgiftes, men ere som Engle i Himmelen, hvilke Engle ere administrerende Tjenere til at betjene dem, som ere værdigere en langt større, ja, en overmaade stor og evig Herlighed; thi disse Engle holdt ikke min Lov, og derfor kunne de ingen Tilvækst have, men maa forblive adskilte og alene uden Ophøjelse i deres frelste Tilstand gennem al Evighed og ere herefter ikke Guder, men for evigt Guds Engle." (P. V. 132, 15.—17.)

Dette hellige Ægteskabs System, som indbefatter Pagter for Tid og

Evighed, er bekendt under det særlige Navn: celestialt Ægteskab — det Ægteskabsforhold, som eksisterer i de celestiale Verdener. Det celestiale Ægteskabs hellige Ordinancer ere kun tilladte for de Medlemmer af Kirken, som ere ansete for værdige til at deltage i Herrens Hus' specielle Velsignelser; thi denne Ordinance sammen med andre af evig Gyldighed maa udføres i Templerne, der ere byggede og indviede til saadanne hellige Handlingers Udførelse." (P. B. 124, 30.—40.) Børn, som ere fødte af Forældre, der vare giftede paa den Maade, ere Præstedømmets naturlige Arvinger og kaldes „Pagtens Børn"; de behøve ingen adopterende eller beseglende Ceremonier for at sikre sig Plads iblandt Forjættelsens Afkom. Men Kirken tillader ogsaa Giftermaal for Livstid og meddeler Præstedømmets Besegling iblandt dem, som ikke tilstedes Adgang til Herrens Templer, og som af egen fri Vilje foretrække den mindre eller timelige Ægteskabs-Pagt.

Kønnenes ulovlige Samkvem er bleven udpeget af Herren som den afskyeligste Synd, og Kirken anser personlig Renhed i denne Retning som uundværlig for ethvert Medlem. Den nephitiske Apostel Almas Mening angaaende denne Brødes Grueligheid imod Dyd og Kyskhed er uden Lempelse antaget af de Sidste-Dages Hellige. Han siger: „Ved du ikke, min Søn, at disse Ting ere en Vederstyggelighed i Herrens Øjne, ja, vederstyggeligere end alle Synder, undtagen Udgydelsen af uskyldigt Blod eller at fornægte den Hellig-Aand." (Alma 39, 5.) Befalingen „Du skal ikke bedrive Hor", som Gud skrev med sin egen Finger midt i Sinai Bjergs Torden og Lyn, er bleven fornyet som en speciel Forskrift i disse sidste Dage, og Udelukkelse af Kirken er en fastsat Straf for Overtræderen." (Se Pagtens Bog 63, 24. og 62, 16. 17.) Og endmere, Herren anser Nærmelse til Overtrædelse af dette Bud som uforenelig med Bekendelserne af dem, som have modtaget den Hellig-Aand; thi han erklærer, at „den, der ser paa en Kvinde for at begære hende, eller den, som bedriver Hor i sit Hjerte, skal ikke have Aanden, men skal fornægte Troen og frygte." (P. B. 63, 16. og 62, 23.)

Legemets Helligheid. Kirken formaner ethvert Medlem til at betragte sit Legeme som „Guds Tempel" (1. Kor. 3, 16.) og til at opholde dets Renhed og Helligheid som saadan. De blive belærte om, at Guds Aand bor ikke i urene Boliger, og at det derfor udfordres af dem, at de skulle leve efter Sundheds-Lovene, der udgøre en Del af Guds Lov. Herren har aabenbaret „Visdomsordet" som en speciel Vejleder for sit Folk; i Følge dette formanes de til kun at nyde af sunde Fødemidler, at afholde sig fra stærke saa vel som hede Drikke og alle pirrende eller narkotiske Midler, at være nøjsomme med at spise Kød og tage alle mulige Hensyn til den fysiske Organismes sunde Tilstand. Og som Løn for disse Forskrifters Opfyldelse er det forjættet de

Hellige, at alle, „der ihukomme at holde og gøre efter disse Ord og vandre i Lydighed efter Befalingerne, skulle erholde Lægedom for deres Navle og Væske for deres Ben og skulle finde Visdommens og Kundskabens Skatte, ja, skjulte Liggendefæ; de skulle løbe og ikke blive trætte, og de skulle gaa og ikke blive matte, og jeg, Herren, giver dem den Forjættelse, at Dødens Engel skal gaa dem forbi, ligesom Israels Børn fordum."

Utahs mineralske Rigdomme.

»The San Francisco Cronicle« bemærker, at i Følge den udgivne Beretning fra de forenede Staters Justerings-Kontor overgaar Utahs mineralske Produkter for Aaret 1900 dem fra Aaret 1899. I Beretningen, som er offiziel, skrives: „I Aaret 1899 beløb Utahs mineralske Produktion sig til en Værdi af 17,266,384 Dollars. I Aaret 1900 steg den til 22,759,635 Dollars (Kr. 83,210,647) eller 4,493,251 Dollars (Kr. 16,615,029) mere end forrige Aar. Statens vigtigste Mineralier ere Guld, Sølv, Kobber og Bly. Af det førstnævnte frembragtes 1899 til en Værdi af 3,506,582 Dollars og i 1900 4,035,610 Dollars, en Tilvækst af 529,028 Dollars. Aarets største Overskud var i Sølv. Det udgjorde 2,842,604 Dollars mere end i 1899 og beløb sig til 12,129,854 Dollars. Kobber-Frembringelsen i Aaret 1899 havde en Værdi af 1,542,034 Dollars, og sidste Aar beløb den sig til 2,324,076 Dollars, en Tilvækst af 782,042 Dollars. Bly-Mine-Industrien er næst Sølvet den vigtigste og beløb sig i Aaret 1899 til 3,930,418 Dollars og i 1901 til 4,260,095 Dollars, 339,577 Dollars mere end forrige Aar. Utah bevæger sig stadig fremad til forreste Række som en Mine-Stat, og store Kapitaler ere indsatte i denne Industri."

Utah gaar rask fremad paa alle Fremskridts-Omraader. Det er en Mine-Stat, som har Overflødighed af alle Mineralier, der have Værdi i den kommercielle Verden. Den er en Agerdyrknings-Stat, som kan frembringe Føde til mange Gange dens nuværende Indbygger-Antal. Den frembringer ligesaa sød og velsmagende Frugt som noget Land paa Jorden, og næsten alle Klirmaers Varieteter ere repræsenterede. Den har store Hjorde af Kvæg og Faar. Som en Sukker-Frembringer er den i første Række, og dens Sundheds-Sanatorier ere verdensberømte, medens dens Almue og lærde Skoler ere af første Klasse.

Ulykkeligvis for Utah er den i den forløbne Tid bleven holdt noget tilbage af bigotte Sværmere, som ikke have undset sig ved i egennyttige Hensigter at skade Statens Forretnings-Interesser ved at udsprede alle

Slags urimelige og falske Historier. Utah har billedlig talt været plaget med et stort Antal Mønstertegnere, som have været ivrige i at tegne Karikaturer af Utah, efter hvad der faldt i Verdens bedste Smag. Men Tilstanden har forandret sig; Staten og dens Befolkning blive bekendte for, hvad de ere. Og der er ingen Grund, hvorfor Utahs Fremtid ikke skulde blive yderst berømt. Hjælpe-Kilderne ere der, Folket, som forstaar at gøre den størst mulige Brug af disse, er der ogsaa, og dens Fremgang vil blive stadig, sund og naturlig.

(Deseret News.)

Johanne.

Johanne er bare elleve Aar. Alligevel indtager hun en fremskudt Plads blandt de arbejdende Kvinder.

Tidlig om Morgenen gaar hun med Aviser. Naar det er besørget, gør hun rent et Sted. Endelig har hun en tredje Plads: hun gaar Byærinder. Hun bestrider disse tre ansvarsfulde Embeder til rette Vedkommendes Tilfredshed, thi Johanne er en samvittighedsfuld Person, der længe har vidst, at Mennesket er sat i Verden for at arbejde. Hjemme faar hun ofte Bank, fordi hun bestiller saa lidt og spiser saa meget og slider saa grueligt paa sine Klæder. Det er Mo'r, der banker hende, naar Fa'r har soldet Lønnen op paa Beværtningen, for saa er hun naturligvis gnaven. Hvis han redelig har afleveret Pengene, er det derimod ham, der slaar, for saa er han naturligvis ked af de Unger, som koste.

Klokken 1 møder Johanne i Friskolen.

Hun kan al Tid sine Ting. Saa snart hun er hørt i Lektien, lægger hun ganske stille Hovedet i sine Arme og sover ind. Det hænder, at en og anden af Kammeraterne mælder:

„Frøken .... Johanne sover."

„Ja ... lad hende sove," svarer Frøkenen.

Alle kende den lille Bis Liv og unde hende den Smule Fred, hun kan faa. Om det saa er Religionslærerinden, som er saa streng, saa streng, lader hun Johanne sove.

Da skete det en Dag og just i Religionstimen, at Johanne løftede Hovedet og ser med store, klare Øjne ind i Frøkenens trætte Blik.

„Frøken," siger hun .... „det maa være saa dejligt at dø."

Frøkenen er overrasket, rørt, usikker overfor det pludselige Udbrud. Hun spejder i dette lille Ansigt, men ser ikke andet end Glans og Glæde.

„Ja," siger hun saa. „Du tænker paa det evige Liv, lille Johanne?"

„Jo .... og kunne hvile sig al Tid ... og ikke faa Klø ..."

Carl Ewald.

Dødsfald.

Det bekendtgøres herved for Slægt og Venner, at det har behaget vor himmelske Fader at hjemkalde vor lille, elskede Datter, Clara Caroline Skanchy, til et bedre Liv. Hun blev født i Logan, Utah, den 14. August 1896 og døde af Strubehoste den 13. November 1901. Begravelsen fandt Sted fra 6. Wards Forsamlingshus Søndag den 17. Novbr. Kl. 12 Middag under meget stor Deltagelse. Professor Henry Otte ledede Sangen. Bøn af Ældste J. G. Stewart. Talerne ved Baaren vare: Ældsterne H. J. Christiansen, H. A. Petersen, Andreas Peterson og Raadgiver H. A. Hansen, som alle talte trøstende Ord til den sørgende Familie. Slutningsbøn af Ældste Orson Smith. Hele 6. Wards Befolkning og alle Præsident A. L. Skanchys Venner i Logan sympatisere med den sørgende Familie og haabe, at naar Budskabet naaer Præsident Skanchy i hans Missionsmark, han da maa lægge Skæbnens tunge Lod i Herrens Haand og sige med os: „Herren gav, Herren tog, Herrens Navn være lovet."

Paa egne og Familiens Vegne Sigrid Skanchy.

— Det bekendtgøres herved for Slægt og Venner, at min kære Hustru afgik ved Døden den 10. November 1901 i Spring City. Hun blev født den 19. November 1825 i København og emigrerede i Forening med mig til Utah den 5. Oktober 1854. Hun døde som en trofast Sidste-Dages Hellig og i Haabet om en herlig Opstandelse; tre Børn møde hende hisset. Hun efterlader 3 Børn, 23 Børnebørn og 11 Børnebørnsbørn. N. H. Børresen.

„Skandinaviens Stjerne" udkommer den 1ste og 15de i hver Maaned. Abonnementspris: 1 Krone pr. Kvartal eller Kr. 3,70 om Aaret portofrit.

Indhold.

Tale af Præsident Lorenzo Snow	17, 26
Red. Bem:	
En Prædikants Embedspligter	24
Ankomst, Bestikkelse og Afløsning	26
De Sidste-Dages Helliges Tro	28
Utahs mineralske Rigdomme	30
Johanne	31
Dødsfald	32

København, 1902.

Udgivet og forlagt af A. L. Skanchy, Sankt Pauls Gade 14, 1ste Sal.

Trykt hos F. E. Bording (V. Petersen).